

[Ole Vig Jensen]

forhold til det hidtil kendte. En energideklaration vil være en rimelig service over for borgerne, som i dag er uden mulighed for at vurdere energiforbruget. En indsats her vil påvirke elforbruget, og det kan igen give besparelser på udbygningen af kraftværker.

En indsats på disse områder ligger direkte i forlængelse af regeringens erklæringer om, at det nu er energibesparelser, det gælder, og det er vi enige med regeringen i. Det vil forstærke virkningerne af regeringens politik at følge det radikale venstres tanker.

Hvis regeringen vil forhandle om disse forslag, er vi rede. Hvis det derimod viser sig, at regeringen ikke ønsker forhandling, ikke vil rokke sig en tøddel og vil føje noget nyt, gode elementer til energiafgifterne, skal regeringen ikke regne med det radikale venstres stemmer. I så fald vil det radikale venstre være nødt til at stemme imod regeringsforslagene.

Jeg skal dog sige, at vi under alle omstændigheder ser positivt på forslaget om at begrænse fradrag i forbindelse med forsikringsordninger, selv om det skal siges, at det er en overordentlig beskedent begyndelse på dette overordentlig vigtige område. Ja, det er næsten så beskedent, at regeringen ikke kan være det bekendt, men det er dog en begyndelse, og det vil kunne få det radikale venstres støtte.

Må jeg sige ganske kort om beskæftigelsesplanen, som vi jo ved meget lidt om, at regeringen har senest under afslutningsdebatten udtalt, at det selvfølgelig er naturligt, at de partier, der var med til at tage ansvar for udarbejdelse af beskæftigelsesplanen, og som har taget medansvar for at skaffe de nødvendige midler, bliver inddraget i forhandlingerne om den videre udvikling på dette område. Jeg tager det som en naturlig ting, at de forøgede midler, der skal afsættes til beskæftigelsesforanstaltninger, får vi også lejlighed til at drøfte, sådan at der bliver en naturlig sammenhæng i det, der er foregået, og det, der skal fremmes i de kommende måneder.

I regeringens samlede plan indgår der også besparelser på det kommunale område. I det radikale venstre er vi enige i, at den kommunale aktivitet må dæmpes. Med den vægt, de kommunale udgifter og budgetter i dag indgår i samfundsøkonomien, er det en uundgåelig nødvendighed også at begrænse de kommunale udgifter.

Fra radikal side ønsker vi ikke at hænge kommunerne ud for at have disponeret økonomisk uansvarligt. Der er nu engang en nøje sammenhæng mellem de opgaver, som regering og folketing pålægger kommunerne, og den udgiftsstigning, som helt tydeligt kan registreres netop i disse år. Når regeringen derfor ønsker at begrænse de kommunale aktiviteter med omkring 4 mia kr., så kommer man ikke uden om at skabe lovgivningsmæssige muligheder for, at besparelserne kan ske på en forsvarlig måde. Vi skal kun godt et år tilbage for at opleve, at regeringen tilskyndede kommunerne til øget forbrug, og hvor man i øvrigt gennemførte lovgivning, som pålagde og vil pålægge kommunerne nye økonomiske byrder.

Derfor må der være anstændighed i den måde, man nu behandler kommunerne på. Hvis regeringen ikke letter kommunerne for nogle af de lovbundne udgifter, så er man i gang med at begrænse det kommunale selvstyre, for så kan kommunerne kun spare på de områder, som de selv suverænt bestemmer over. Er det regeringens hensigt, så er det et klart angreb på det kommunale selvstyre, et angreb, som det radikale venstre ikke kan deltage i. Vi vil fastholde kommunalreformens idé også i vanskelige økonomiske tider. Det har netop fordele, at beføjelser og økonomisk ansvar er kædet sammen, og at det sker så tæt på borgerne som muligt, og den mulighed er netop til stede i kommunerne.

Regeringens planer om i øvrigt at begrænse kommunernes udgiftsstigninger i de kommende år med 3 pct., regnet i faste priser fra 1979-budgettet, betyder, at kommunerne stort set kun kan spare på anlægsudgifterne. Det betyder formentlig en øget ledighed, og, hvad der måske er mere problematisk, det angriber overhovedet ikke de grundlæggende stigende udgifter hos kommunerne, og derfor er det nødvendigt at se også på de lovbundne udgifter. Jeg skal i den forbindelse spørge finansministeren, om man er kommet længere i forberedelserne med at få etableret det nødvendige mere langsigtede samarbejde mellem staten og kommunerne med henblik på at undgå disse årlige, jeg havde nær sagt konfrontationer mellem lovgivningsmagten og kommunerne.

Som et enkelt eksempel på kommunernes opgaver vil jeg nævne særforsorgen, som det for nylig er besluttet skal lægges ud til kom-